

منصور جعفری خورشیدی

رسم کبوتر در فاصله‌ی دو انگشت

۱

روی آخرین سطر
پنهان در سپیدی کاغذ
رسم کبوتری
در فاصله‌ی دو انگشت
طلوع می‌کند
که اسم اعظم
در منقار خود دارد

۲

تو آن پرنده‌ای
رقم سومین
با تب شدید در استخوانت
که روی صخره‌ی ساکت
شتاب آب را
سجده می‌کنی

معنای تمام ملکوت
 در چشم تو
 تعادل کهکشان را
 در هم می‌ریزد
 وقتی عمود به آسمان
 نگاه می‌کنی
 اینک پنجه در پنجه‌ی باد
 سکوت تمام پروانه‌ها را
 شماره می‌کنم اگر
 راه به معراج کبوتران
 باز کنم

کی؟
 در حکایت افتادن
 معنای برخاستن را
 هنگامه‌ی تحول نام
 روی شکسته‌ترین طلسم
 در چشم باد می‌خواند